

вади. Когато отидохъ, що да вида! Редомъ съ нея потръсваше опашка малко, бѣло агънце. Тя кротко го ближеше, а то току мушкаше муцунка подъ корема ѝ, и слабитѣ му крачка потреперваха. Нея година Богъ ни бѣше

далъ много агнета, ала на това последно агне съмъ се радвалъ тѣй, както вие напролѣтъ, когато ви донесатъ първо агънце.

Помилвахъ Ваклушка и я изведохъ на слънце, защото подухваше вѣтъръ, а малкото бѣше мокро и треперѣше. До вечеръта Ваклушкиното агънце се отърси. А на другия день, гледамъ, минало слога, влѣзло въ Мочурливитѣ ливади и се мжчи да си играе съ единъ отъ щъркелитѣ, които бѣха излѣзли понасухо и ловѣха скакалци. Ваклушка стоеше на синора и пасѣше около трънкитѣ. Не смѣеше да влѣзе въ ливадитѣ. Тя знаеше, че не ги пушамъ тамъ. Не бива да пасатъ по влажни мѣста, защото ще митилясатъ.

Отъ този день, щомъ като изкарамъ стадото на мерата и нѣкой щъркелъ кацне на Мочурляцитѣ, Ваклушкиното агне ще се отлжчи и право при щъркела. Следъ него бавно трѣгваше и Ваклушка. Не ѝ подвиквахъ, защото знаехъ, че нѣма да влѣзе въ ливадитѣ, а ще се запасе на слога.

Отначало щъркелтътъ крачеше важно и не обръщаше внимание на закачкитѣ на малкото, но полека-лека свикна и започна самъ да се закача. Веднажъ той стисна съ клюна си агнето за опашката. То толкова се изплаши, че подскочи ка-